

Η κλήση και αποστολή του Έλληνα

[Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Άγ. Νεκτάριος Πενταπόλεως](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Αγίου Νεκταρίου

Ίσως ποτέ άλλοτε όπως σήμερα δεν παίρνουν τόσο δραματική επικαιρότητα τα λόγια του αγίου Νεκταρίου για την κλήση και αποστολή του Έλληνα. Επικαιρότητα, γιατί εδώ και λίγο καιρό οι τύχες του Ελληνικού έθνους διακυβεύονται στην παγκόσμια πολιτική και οικονομική σκακιέρα· και δραματική, γιατί μάλλον οι Νεοέλληνες λησμονήσαμε την ταυτότητά μας, την ιδιαίτερη ιστορική, θρησκευτική και πολιτιστική φυσιογνωμία μας, τον ίδιο τον εαυτό μας, και θελήσαμε ν ακολουθήσουμε πρότυπα ξενικά, ηθος αλλότριο προς τη δική μας Παράδοση και εθνική φυσιογνωμία.

Ο άγιος Νεκτάριος, όντας ο ίδιος Οικουμενικός με τα θαύματα και τα συγγράμματά του, δεν παύει να διδάσκει εμάς τους συμπατριώτες επιγόνους του για το οικουμενικό χρέος που έχουμε να επιτελέσουμε μέσα σ έναν κόσμο που παραπαίει ζητώντας πνευματικά ερείσματα προκειμένου να συνεχίσει να ζει. Η φωνή του Αγίου είναι διαυγής, κρυστάλλινη, καθώς τα λόγια του συνιστούν το απαύγασμα της κατά Θεόν σοφίας του και της καθαρής από κάθε ιδιοτελή προσκόλληση καρδιάς του. Οι Άγιοι είναι οικουμενικοί άνθρωποι, πέρα από αρρωστημένους εθνικισμούς και σωβινισμούς. Τα όσα παρατίθενται στις παρακάτω γραμμές προέρχονται από δύο μικρές μελέτες του Αγίου: «Περί της Ελληνικής φιλοσοφίας ως προπαιδείας εις τον Χριστιανισμόν» και «Περί της

κλήσεως και αποστολής του Έλληνας».

Απερίφραστα διακηρύττει ο Άγιος ότι ο Έλληνας, με την ανέκαθεν ροπή και αγάπη του προς την αρετή και τη σοφία, έχει ως σκοπό και αποστολή του να είναι διδάσκαλος της ανθρωπότητας. Λέγει χαρακτηριστικά, με τόνο διαχρονικό:

«Η φιλοσοφία είναι αληθώς αναφαίρετο κτήμα του Έλληνας· διαδομένη ανά τα Έθνη προσηλυτίζει αυτά και καθιστά αυτά Ελ-ληνικά, ουδέποτε δε παύεται ούσα Ελληνική... Η Ελληνική φιλοσοφία προώρится ίνα καταστήση τους πάντας Έλληνας· εγεννήθη υπέρ του Χριστιανισμού και συνεταυτίσθη μετ αὐτοῦ, όπως εργασθή προς σωτηρίαν της ανθρωπότητας...

Ο Έλληνας αληθώς εγεννήθη, ίνα φιλοσοφή· διότι εγεννήθη διδά-σκαλος της ανθρωπότητας. Αλλ ἔὰν η φιλοσοφία εγένετο παιδαγωγός εις Χριστόν, ἐπεται ότι ο Έλληνας, πλασθείς φιλόσοφος, ε-πλάσθη Χριστιανός, επλάσθη ίνα γνωρίση την αλήθειαν και διαδω (=να την διαδώσει) τοις ἔθνεσιν. Ναι· ο Έλληνας εγεννήθη κατά θείαν πρόνοιαν διδάσκαλος της ανθρωπότητας· τούτο το ἔργον εκληρώθη αὐτῷ· αὐτὴ ην η αποστολή αὐτοῦ· αὐτὴ η κλήσις αὐτοῦ εν τοις ἔθνεσιν».

Αυτή ήταν η αποστολή του Έλληνα και προτού ακόμη γνωρίσει το Χριστιανισμό. Πολύ περισσότερο αφοῦ τον γνώρισε, ὅποτε ο Έλληνας, παρατηρεῖ ο Άγιος, βρήκε σ αὐτὸν το τέλειο, το ιδανικο, βρήκε στο Χριστιανισμό ο,τι ο ίδιος ποθούσε να μάθει και αναζητούσε να βρει. Ο Χριστιανισμός ἔγινε ο διερμηνέας των αισθημάτων του Έλληνα. Γι αὐτὸ και ο Έλληνας τον εγκολπώθηκε και τον περιέθαλψε μέσα του. «Ο Χριστιανισμός ως πρώτον δῶρον αὐτοῦ εδωρήσατο αὐτῷ νέαν ζωήν· ο δε Έλληνας υπεστήριξεν αὐτον δια των αγώνων και των αιμάτων του». Τόσο στενά μάλιστα συνδέθηκε ο Ελληνισμός με τον Χριστιανισμό, ὅστε «αι ἔννοιαι των λέξεων Ελληνισμός και Χριστιανισμός εγένοντο συνώνυμοι. Έλληνας σημαίνει Χριστιανός, και Χριστιανός σημαίνει Έλληνας», διότι ὅποιος ενστερνίσθηκε τις αρχές του Ευαγγελίου, το οποίο με νεύση και δύναμη Θεοῦ διαδόθηκε στον κόσμο κυρίως από τους Έλληνες, αὐτός «φρονεῖ Ελληνικά».

Και εξηγεί ποιά είναι η ουσία του «φρονεῖν Ελληνικά»: «...η τελείωσις, η ανύψωσις από του υλικού κόσμου προς τον πνευματικόν· ότι ο πνευματικὸς κόσμος δέον εστί να ζωογονή τον υλικόν κοσμον, ότι το πνεύμα ανάγκη να επικρατήση της ὕλης, ότι οι πνευματικοὶ νόμοι δέον εστί να ὤσιν ισχυρότεροι των φυσικῶν νομων»...

Εδώ τώρα ας καθρεφτίσουμε τους εαυτούς μας. Άραγε σήμερα το Ελληνικό ἔθνος έχει ως ὑψιστη αρχή του «το πνεύμα να επικρατήση της ὕλης;». Αυτὴ τη διάβρωση να φοβηθούμε. Αυτὴ που γίνεται δια των υλικῶν αγαθῶν. Ὅταν ὅλη η σκέψη και οι προσπάθειες μας ως ατόμων και ως ἔθνους κατατείνουν αποκλειστικά και μόνο

στη διασφάλιση υψηλών χρηματοοικονομικών δεικτών, και την εθνική μας ευημερία την ταυτίζουμε στη συνείδησή μας με την εξασφάλιση καταναλωτικών αγαθών και υλικής και μόνο παρουσίας, τότε κατά πόσο, εμείς οι Έλληνες, φρονούμε ελληνικά; Εδώ ακριβώς διαγράφεται το χρέος μας. Χρέος να αναζητήσουμε άλλους δείκτες στην πορεία μας, αν θέλουμε να βγούμε από την πολυειδή κρίση που μας μαστίζει ως έθνος και που μας την παρουσιάζουν ως οικονομική και μόνο. Δείκτες πνευματικούς και όχι υλικούς. Να επενδύσουμε στην τράπεζα του πνεύματος, να διατηρήσουμε την ηθική μας ελευθερία από κάθε πνευματικό εξανδραποδισμό, από κάθε υποδούλωση του εσωτερικού φρονήματος, της αρετής μας.

Ο άγιος Νεκτάριος είναι απόλυτος στο σημείο αυτό:

Το Ελληνικό έθνος, τονίζει, οφείλει, έχοντας συναίσθηση της κλήσεως και της αποστολής του, να εργασθεί «πρώτον όπως τελειωθή αυτό εν τη σοφία και αρετή... και δεύτερον... υπέρ των αδελφών και των πλησίων αυτού», συνεχίζοντας έτσι το έργο των προγόνων του των αναγνωρισμένων ευεργετών της ανθρωπότητας. «Η κλήσις και η αποστολή του Ελληνικού έθνους υποχρεοί πάντα Έλληνα έχοντα συναίσθησιν των εαυτού ηθικών καθηκόντων να εργασθή εκθύμως εις πλήρωσιν αυτών».

Και επιλέγει ο Άγιος: «Η πατρίς και η Εκκλησία έχει σήμερον υπερ ποτέ ανάγκην ανδρών αφωσιωμένων εις τας αρχάς του σταυρου, ανδρών ακαταπονήτων, ανδρών ζώντων ουχί δι έαυτούς, αλλά δια το Γένος και την Εκκλησίαν».

«Ζώντων ουχί δι έαυτούς, αλλά δια το Γένος και την Εκκλησίαν!». Ευτυχώς υπάρχουν ακόμα Έλληνες που καταλαβαίνουν και σήμερα την έννοια των λέξεων αυτών...

Ανάρτηση από την ΕΝΩΜΕΝΗ ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ, στις 7-12-13

Πηγή: enromiosini.gr